

TALLINNA POLÜTEHNIK

TPI PARTEIKOMITEE, REKTORAADI, KOMSOMOLKOMITEE JA AMETIÜHINGUKOMITEE HÄÄLEKANDJA

Nr. 8 (1229)

Reede, 6. märts 1987

2 kop.

8. märtsil tähistame rahvusvahelist naistepäeva, kogu maailma töötavate naiste solidaarsuse päeva.

Seoses üldrahvaliku pidapäevaga KÄSIN:

avaldada tänu eeskujuliku ametialase, õppe- ning ühiskondliku töö eest järgmistele naisõppejõududele, -töölisele, -teenistujatele ja -üliõpilastele:

MERIKE AASA, LS-81 üliõpilane;

TATJANA ANASTASSENKOVA, EE-87 üliõpilane;

MARINA BRIK, LI-107 üliõpilane;

NATALJA DJUBA, KÄ-107 üliõpilane;

NATALJA DOKOVA, üldtehnilise kateedri assistent;

MAIRE HÄÄL, konstrueerimiseksperimentaalosakonna vanemkunstnik;

IRINA KANTER, arvutuskeskuse inseneri-programmeeriija;

VALENTINA KRIPSAAR, teadusliku raamatukogu insener;

TÄNUKÄSKKIRI

TIINA KULJUS, TUS vanemökonoomist;

KATRIN KUNINGAS, KM-41 üliõpilane;

NATALIE KUZMENKO, LI-107 õpilane;

TEA MARKNA, MP-42 üliõpilane;

HELI METSALA, ehitusjaoskonna insener;

SVETLANA MIHAREVA, LI-107 üliõpilane;

MARET MIKKAL, orgaanilise ja biokeemia kateedri dotsent;

ANU MUST, elektroonika kateedri laborant;

INNA NAZAROVITS, LI-107 üliõpilane;

LJUBMILA NIKITSENKO, põlvkivikeemia ja sünteetilise laboratooriumi nooremteadur;

MONIKA PERKMANN, LS-101 üliõpilane;

JEKATERINA RIKKEN, arvutuskeskuse inseneri-programmeeriija;

MARGIT ROSENBERG, ehitusmaterjalide probleemlaboratooriumi nooremteadur;

ELLA SIMSON, raamatupidamise ökonoomist;

KADRI SURVA, LA-101 üliõpilane;

KAJA SUSTROVA, LS-81 üliõpilane;

ANNELI TAKK, KÜ-81 üliõpilane;

URVE TAKLAJA, graafika kateedri assistent;

ELLEN TALIMETS, orgaanilise keemia kateedri dotsent;

TIIA TAMMARU, LS-101 üliõpilane;

OLGA UDRE, LI-87 üliõpilane;

VALENTINE VAHTER, valvur

LIIVI VAKKER, KM-41 üliõpilane;

TIINA VESKUS, toiduainekeemia ja tehnoloogia kateedri nooremteadur

HILDA VIRROK, metallide tehnoloogia kateedri insener;

VIKTORIA VOLODINA, MM-67 üliõpilane.

Rektor
B. TAMM

TPI MEHED NAISTEST

Parteikomitee sekretär
A. TALTS:

* HINDAME POSITIIVSELT

... sest naised tuleb ju ikka positiivselt hinnata. Minu arvates TPI kool naiselikku võlu ära ei kaota. Ehk võiksid tehnikaharidusega naised olla emotsionaalsemad — kui üldse midagi ette heita. Aga seda usun küll, et olgu naine kasvõi professor, ema ja kodukuningas peab ta olema. Perekonnaapea. See solvab küll võibolla mehe ensehust, aga kui on ikka tark naine, las valitse!

TPIs on tublid naised. Väga hästi täidab oma ülesandeid teenindav personal. Maja on meil alati puhas, korras ja valvatud. Alati võib meie naised peale kindel olla siis, kui on vaja midagi korraldada. Nad teevad kõik täpselt ja korraldult ära.

Haldusprorektor **R. VIHVELIN**

* KAEL, MIS PEAD PÖÖRAB

See on meeste endi süü, kui on naisehitajaid ja naismehaanikuid. Mehed annavad ise oma positsioonid kergelt käest ära, ei tule tööga toime. Aga ega naistöödejuhataja üks õige asi pole. Ehitusplatsil on teda vähe näha, istub rohkem kontorist ja teeb kirjatööd. See on halb, mis seda pead pöörab. Naistöödejuhatajad on kirjatsuradeks taandanud.

Oleme ise naised liiga vabaks andnud, liiga kähku nende võrdsussoovi arvestanud. Nüüd ei tea ei mehed ega naised, mis selle suure vabadusega peale hakata, püüame neid uuesti riigi ja seaduste-soodustuste abiga siduda kodu ja pere külge. Naine peab ikka perekonna pea olema, või vähemalt kael, mis seda pead pöörab.

TPI naised? Mulle nad meeldivad. Nad on realistlikumad kui mõne kuu kõrgkooli lõpetanud. Neil on suurem läbilöögivõime, pole peadpidi pilvedes. Tehnikakõrgkooliga naised on olemas meheliku mõttelaadi sugemed, mis aitavad reaalsust tajuda.

Fotograaf **S. Arbet:**

* NAINE JÄÄB NAISEKS

Olen fotograaf ja näen naisi läbi fotosilma. Minu arvates on naine ikka naine, ükskõik, mida ta õpib ja kus ta töötab. Ei arva, et seegi kool naisi oluliselt muudab. Kui ta on tore inimene, on ta seda kõikjal. Aga ka vananenud põhimõtteid ja põikpäisust tuleb igal pool ette. Tehnikakõrgkooli naised on hoolitsetumadki kui mujal. Või fotogeemilisemad?

PERENAINE

Kuna see portree on tehtud vastu portreteeritava tahtmist, siis ei ütle ma algul tema nime. Teeme portree Eesti Raadio kasiinost tuntud mälumängu vormis ja laseme lugejal endal mõistatada, kellest on jutt.

Ta on ühe teaduskonna perenaine. (Siinkohal teevad agaramad mälumängurid esimesed pakkumised). See sõna iseloomustab kõige täpsemalt tema kohta teaduskonna elus. Ta on kursis kõigega ja tunneb kõiki, nagu perenaisele kohane. Näib uskumatuna, kuid tööpoolest kõiki oma üliõpilasi teab ta nime- ja nägupidi. Paar aastat tagasi, kui üliõpilaste arv läks üle 900, kurtis ta, et mõnda nime ja nägu ei pane enam kokku. Praegu on aga asi jälle korras, sest need «üleարused» läksid armeesse akadeemilisele puhkusele.

Loomulikult teab ta oma hoolalustest muudki peale nime ja näo, sest talle kuulub üliõpilaste lugupidamine ja usaldus. Selles võib veenduda, kui naistepäeval või lõpuaktuse päeval siseneda tema tööruumi. Rohked lilled, õnnitlejad ja tänajad teevad kolleegide kadedaks.

Julgeme väita, et ta teab üliõpilaste elust rohkem kui ükski teine administratsiooni esindaja. Ta jälgib neid juba 1964-st aastast saadik ja mitte ainult instituudis, vaid ka ühiselamus, kus ta on sagedane külaline. Tema juurde tulevad üliõpilased meelsasti oma muredega ja tavaliselt leitakse üheskoos ka rohtu nende vastu.

Kindlasti tuleb tema iseloomustamiseks kasutada sõnu «aus» ja «otsekohene». Need sõnad kehtivad suhtlemises mitte ainult üliõpilaste ja kolleegidega, vaid ka ülemustega. Ta ütleb kõigile selgelt ja otse, mida mõtleb. Tema õiglast

kriitikat on saanud kuulda nii õppejõud (olenemata kraadidest ja tiitlitest), kes ei oska õpetada, kui ka üliõpilased, kes ei viitsi õppida. Ikka selle nimel, et teaduskonna töötulemused järjest paraneksid. On ta ju oma teaduskonna tõeline patrioot. Ta on nõus võtma endale kohustusi, mis tema otsest tööülesannetega kuidagi kokku ei lähe, kui neist vaid teaduskonnale tulu tõuseb. Tema juhtimisel tehti ära õppekorpus kaptalremont, tema korraldavad käsi on mängus igal laupäeval, doonorite päeval, mööbli laadimisel, õppekorpuste ja ühiselamute ümbruse heakorrastamisel jne.

See väike habras naine on kui Jeanne d'Arc suure mees- teväe (93% meesüliõpilasi teaduskonnas) eesotsas, kui järjekordne hoogtöö käsil on. Et need tööd ei lõpeks, selle eest hoolitseb instituudi majandusosakond.

Kõige eelõeldu põhjal on üllatav, kuid võrd tagasihoidliku inimesega on tegemist. Kõige ebameeldivam on talle tema enda isiku suhtes osutatav tähelepanu. Ta on olnud TPI autahvilil, kuid tema foto saamiseks tuli kasutada peaaegu et keelatud võtteid. Seejuures on tegemist väga fotogeemilise inimesega. Vähe teatakse tema eraelust. Arvestades portreteeritava iseloomu, ei valgustata seda käesolevas kirjatükis. Mainime ainult, et ta on läbi teinud kaks rasket operatsiooni ja kogu oma suuremahulist töö teeb ta ennastsalgavalt, trotsides oma nõrka tervist.

(Loomulikult on mälumängurid juba portreteeritava ära tundnud ja seetõttu nime lisamine üleարune.)

Mehaanikateaduskonna mees- õppejõud soovivad oma perenaisele Hilda Virrokile head naistepäeva ja kõva kätt ka edaspidiseks!

MM

Et kiidusõnad ainult õppejõududepooleks ei jääks ning eelpoolkirjeldatud suhted tudengitega kinnitust leiaksid, lisame siia üliõpilaste arvamusi.

* Harvadest kohtumistest sm. Virrokiga on temast jäänud mulje kui väga hea mälu- ja üliõpilasi toetavast inimesest, kellega aga konfliktisattumist on soovitatav vältida.

* Ta on mehaanikateaduskonna kaitseingel paraja vemb- laga laiskade jaoks. Teab ja tunneb vist kogu üliõpilas- peret nägu- ja tegupidi. Liht- salt hea inimene.

* Hilda Virrok — mehaanikateaduskonna hirm ja arm. Pealtnäha väga kuri ja karm, kuid samas ka õiglase. Üliõpilaste hulgas populaarne.

* Seisan teadetetahtvli ees ja püüan seal midagi välja lugeda. Kui olen juba jõudnud süveneda, ulatub minu tead- vusse kaugusest kostev kiire kontsaklõbin. Issand Jumal! Järsku hakkab korraga külm ja soe. Selg tõmbub sirgu, käed libisevad taskuist, hingana sügavalt sisse... nüüd...

Huhh! See ei olnudki meie Virrok.

* Hilda Virrok — kõva käe ja võimuka häälega pisike naisterahvas. Aga tudengitele alati head sooviv.

* Ta on kui emalõvi: oma poisse võõraste eest kaitseb, kuid kui vaja, sakutab ise päris valusasti läbi. TPI «raud- ne leedi».

* Hilda Virrokiga on mul tulnud palju kokku puutuda. Julgen väita, et kui teda poleks, siis poleks ka mind enam TPIs. Tema juurde minnes jalad värisevad, tema juurest tulles on nagu enamasti naerul. Aitäh talle kõige eest!

* Virrok — see nimi teki- tab õudust nii üliõpilastes kui ka õppejõududes. Tema rõõm- sat kontsaklõbinat võib kuulda mehaanikateaduskonna koridoris hommikul ja päeval ja vist isegi öösel hõljub tema ra- hutu vaim siin. Tema vaikimises on midagi hirmuärata- vat, tema riidlemises lootust- andev säde.

* Mehaanikateaduskonna sümboliks on kujunenud ham- masratas, mehaanika dekaana- di sümboliks Virrok. Dekaanid tulevad ja lähevad, Virrok jääb.

Selle pealkirjaga artikkel ilmus ajalehes «Noorte Hääl» 26. jaanuaril 1967. TPI-sse tööle suunatud Eesti Riikliku Kunstiinstituudi värske lõpetanu MAIRE MORGEN-HÄÄL

ja Vasara» artiklit «Uus lend», olen veendunud, et selline valik oli õigeaegne ja otstarbekohane. Selles artiklis on kirjutatud, et üksmeelse heakskiidu osaliseks said metallihistöö eriala toleaege lõpe-

Stiliseeritud retoraad moodustavad omapärase rütmilise terviku, meisterlikult on rakendatud materjali pinna dekoratiivsust.

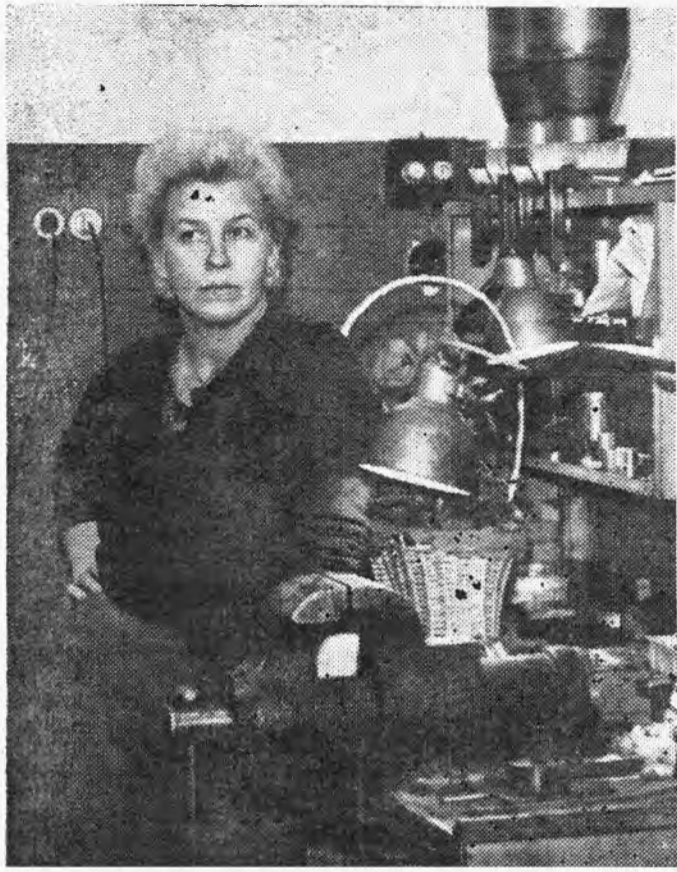
TPI-s

Instituuti tuli Maire Morgen-Hääl 1. veebruaril 1967, 20 aastat tagasi. Tema tehtud on paljud dekoratiivemendid, auhindade ja karikate kavandid jm. Tema kavandite alusel on valminud ka instituudi 50. aastapäeva tähistamise embleem, mis seisab TPI Mustamäe õppekorpusel esisel väljakul. Selle tegi valmis konstrueerimiseksperimentaalosakonna tublim töömehes Rudolf Kallaste oma abilistega: üliõpilased Indrek Kiolein MM-12, Jüri Buhalov MP-12, Sven Selgis MP-12. Kõik instituuti kaudistavad metallihistööd, sealhulgas taidlejate majas Glehni lossis, aga samuti Tallinna õnnepalees ja mujal on valmistatud vanemkunstniku Maire Hääle kavandite järgi ning praktilise teostuse saanud Rudolf Kallaste, Grigori Nemliheri ja Arnold Sambergi kätega.

Lõpetuseks tahaksia tuua mõned väljavõtted konstrueerimis-eksperimentaalosakonna vanemkunstnik Maire Morgen-Hääle esimesena mainitud artiklist, mis peaksid olema teatavaks täna üliõpilastele uutmise ajastul. «...Ka mulle on suvepraktikad meelde jäänud kui hästi tore aeg. Seal tegime alati palju tööd. Teistsuguseks kujunes kahjuks tööspraktika. Täit tööpinget on seal peaaegu võimatu saavutada. Pigem jääb mulje, et oled töölistel jalus, segad neid. Kui siin meie kogemust saab arvestada, peaks püüdma küll tööspraktika asjalikuma, ökonoomsema suuna poole.» Pärast väikest mõttevahetust teemal, mis instituudiaastatel tegemata jäi, jätkas ta: «Ei usu, et suudaksin midagi olulisemalt paremini teha. Ei usu ka, et midagi tegemata jätkaksin. Sellest on kahju, et hakkasin õppima saksa keelt alles viimasel kursusel. Õppisin varem küll prantsuse keelt, aga küllap oleksin jõudnud kahte keelt ka korraga õppida.»

Tänased tudengid, mõelge neile 20 aastat tagasi öeldud sõnadele ja tehke neist järeldused!

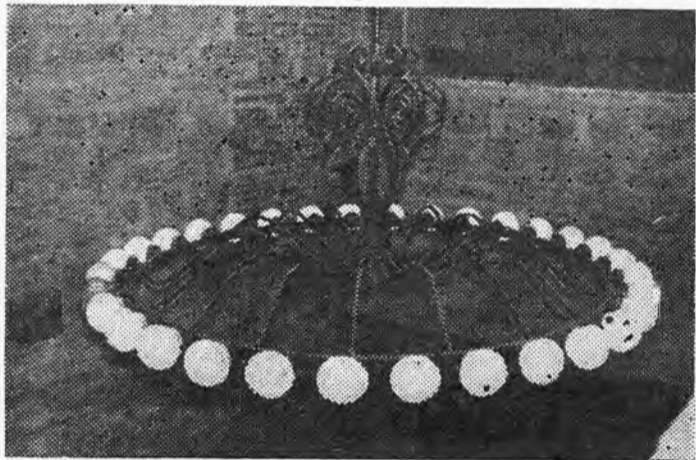
E. SAA

jagas seal oma muljeid pärast viie ja poole aasta pikkuse õppeaja lõppemist metallihistöö erialal koos kursusekaaslaste ja rektor Jaan Vareseaga. Tehnikakõrgkool ja metallihistöö? Selle seose leidis instituudi toleaege rektor professor Agu Aarna, kes oli veendunud, et ka tehnikakõrgkoolile on vajalik kunstiline haridus.

Lugenud sama aasta «Sirbi

taja Maire Morgen-Hääle dekoratiivsed pannoo-embleemid Tallinna Polütehnilise Instituudi mehaanika ja keemia teaduskondadele. Tänu instituudi juhtkonna vastutulelikkusele valmisid need tähtaegselt toleaegeks eksperimentaalosakonnas. Samas artiklis on positiivselt märgitud eriti keemiataaduskonna embleemi, mis on suurepärase proportsioonis kitsa koridori üldise mastaabiga.

Glehni lossi armatuur. Valminud 1977.

Eluloost ja ajaloo

Aeg-ajalt istub TPI fuajee valvelaas VALLI (Valentine) VAHTER. Öövaikus, kui TPI-maja tühi, ent und pole, on ta valmis kirjutanud terve hulga jutte. Mõni neist on avaldatud «Nooruses», «Metsa pastoraal» ka sealse jutuvõistlusel auhinnatud. Allikaks oma elu: mälestused, meeldejäädud juhtumised, pildid. (On ju meil kõigil mingist ajast silme ette jäänud mõni ilus pilt. Unustada ei raatsi, üleskirjutamine jäädvustab selle.) Sekka üht-teist ilukirjanduslikumatki.

«Mul on oma pikast elust palju asju meelde jäänud,» räägib Valentine Vahter. «Kõige rohkem olen üles kirjutanud oma mehe pere ajalugu. See oli kümnelapseline Muhu pere, kus elati küll üsna kehvalt ja nähti palju vaeva, aga kust ka väga palju ilusat meele.»

Veel räägib ta, et kirjutanu hakanud umbes kümne aasta eest. Enne oli ta kodustele palju jutustanud, aga kui lapselaps kord jälle palus: «Vanaema, räägi, kuidas vanasti oli!» otsustas oma lood kirja panna.

Ju seisab nüüdki ees üks kirjutamisõõ, sest meie jutule ei anna enam tausta instituudi-maja päevasumin, vaid õhtuvaikus.

Selle eluloo sisse jääb ka sõda. Oigem oleks öelda nii: sellest elust läks sõda läbi. Valentine Vahter on sõja-aastaid meenutanud oma loos «Leib».

«1944 september. Olin pärast Tallinna põlemist läinud sõjapaku Muhu saarele mehe koju. Vabastuslahingud olid alles ees. Lootsin seal mitte sõjale jalgu jääda. Aga sõjavanker veeres meie kannul... Mõne päeva pärast tuli taludesse käsk: kõik elanikud ko-

dudest välja ja Kuressaare poole minema, kus pidid ootama laevad, et meid päästa Punaarmee eest... Vanaisa arvamus, ehk saab minnes maanteelt ära keerata ja minna peitu raba serva, kus elasid meie sugulased. Ja see õnnetus tõesti. Vana andis hõku ele piitsa, see kihutas galoppi suurelt teelt ära metsa vahele, me jooksime järele nii et hing kinni, kartes tagant tulistamist. Kuid Targa mets oli küllalt tihe meid varjama... Mõne päeva pärast läksime vaatama, mis kodus järgi on jäänud. Kõik oli rüüstatud...

Sõtta jäid kaks mehevenda. Mees, kes hoidis saksa mopist kõrvale ja elas illegaalselt, jäi alles.

«Matsin ta kümne aasta eest. Koos elasime 35 aastat.»

Ja nüüd tulevad noorusmeenutused. Valli Vahter ütles, et oli juba kaubanduskooli tudrukuna unistanud sõltisest vanemast mehest, ülikonnas. Mees oli tehnik aktsiaseltsis

«Kopli kinnisvarad». See oli ühendatud TPIga, remonditi ja ehitati Kopli maju. Esimesel majakorraldusel olid aktsiaseltsi ruumid, teisel TPI seltside ja korporatsioonide omad.

Maja ees oli kaks suurt tennisväljakut, kus professorid tennis mängisid. Park oli väga hooldatud ja ilus. Nüüd on Kopli maja ümbrus käest ära lastud...

Kuna tegemist oli ühe firmaga, puututi kokku ka tolaste õppejõududega. Tuttavad olid professor Kogermani ja professor Jürgensoni pered. Valentine Vahter meenutab hea sõnaga professor Jürgensoni abikaasat, kes oli väga sõbralik, korraldas vahel teohtuid, töetas heldelt ühinguil, aitas seal kus sai ja kus vaja.

Valentine Vahter: «Talvel elasime linnas, suvel Muhus. Abiellumise eel küsis tulevane mees mult, kas olen nõus suviti maal abiks käima. Olin nõus küll, kuigi olin linnatüduruk ja midagi ei osanud.»

Ja jälle on abi üleskirjutatud mälestustest.

«Abiellusin tõelisest armastusest ja oleksin oma mehega koos või põrguses läinud, aga tema pani ette ainult Muhu, oma kodu... Eks ma siis muidugi soovisin teha kõik, et nii mehe kui tema vanemate meele järgi olla. Lehm oli küll maal sugulaste juures näinud, kuid kartsin nende suuri sarvi ja pungis silmi ja sellepärast pidasin targemaks nendega pikivahet hoida. Mis lüpsmisse puutus, siis teadsin, et lehmad annavad sooja piima. Aga kuidas see andmine täpselt toimub, selles suhtes olin küll päris roheline...»

Kaubanduskoolist oli enne juba juttu. Tegelikult oli see hädaabinõu. Tüdurukupõlves unistas Valli Vahter kunstiopingutest. Aga vanemad olid üsna vara surnud ning hool-

dajatel polnud nii palju jõukust, et oleksid kasvandiku kunstikooli saanud panna.

«Vanema venna toetusel õppisin natuke joonistamist. Käisin mõnda aega ka Jensen kunstistuudios, kus õpetati maali ja skulptuuri. Aga põhjalikumalt ma kunsti õppida ei saanud.»

Natuke andis kunstiteadmisi ka kunstikoolis käiv sõbratar. Tema nõuande järgi said tehtud portselansavist kilpkonn ja üks ilus savivaas, mis Valentine Vahteril praegugi kodu kaunistamas.

Vananedes on eneseväljendusvõimaluseks saanud kirjutamine. Jutustus «Oo meri — mu meri» viib kokku tänapäevase kirjutamisaja ja üsna varase nooruse.

«Olin siis lapseohtu tüdurukutirts, kui isa kutsus mind esimese suvistepüha hommikul merele päikesetõusu vaatama. Kuigi nii varane tõusmine oli ebamugav, oli uudishimu suurem, ja nii me läksimegi. Tol hommikul oli meri peegelsile, pidime ootama, kui taevast hakkab koidust punetama. Siis kerkiski aeglaselt punane tuleviirg mere sülest... Pikka-mööda tõusis päike kõrgemale ja kõrgemale, kuni veel vaid alumine viirg puudutas merd. Aga just siis tundus, et meri ei taha kuidagi päikest lahti lasta. Jõuga püüdis ta seda kinni hoida. Päike tõusis ja vaju, tõusis ja vaju. Kuid tema jõud oli tugevam. Äkki oligi ta merest lahti ja juba tükike kõrgemal veest...»

Need on mõned paljust eluloo lütidest, mille Valentine Vahter kirja pannud. Lapsepõlve päikese võidu pildist läbi aktsiaseltside ja sõja aja. Läbi eluloo ja ajaloo.

A. MIHKELSON

Filosoofiakateedri juhataja P. LAIDO:

* NAISINIMESE POOLE!

Minu arvates hakkab üks periood meeste-naiste suhetes ja suhtumises naistesse läbi saama. Kaubalis-rahaliste suhete teke allutas nais-soo mees-soole. Seda on öelnud Engels, et mees on perekonnas kodanlane, naine proletariaane. Mees oli see, kes lõi n.ö. ettevõtte — kodu, naine töötas seal. Marx väitis, et suhtumine naisesse näitab inimkonna arengutaset: mida enam nähakse naisest inimest, seda arenenum on ühiskond. (Varem oli suhe olnud looduslik-loomalik.) Nüüd hakkavad mees- ja naisolevustest saama mees- ja naisinimesed.

Inimkonna arengus on praegu kätte jõudnud see faas, kus mehed teevad asju, naised teevad inimesi. Inimese kasvatamise ja kujundamisega seotud elualad on läinud naiste kätte. Ka Kanti inimese hindamise alus, moraal, on jäänud mõõdupuuks naistele. Nema hindavad inimesi kõlbluse, hea ja halva seisukohalt ning püüavad nii kasvatada ka oma lapsi. Mehe jaoks on hindamisalus muutunud, kõlblus ei ole enam peamine. Mees kasutab hinnangualuseks juriidilisi ja muid printsiipe (ja la «kui ma pole kirjapandud seadust rikkunud, käitun ma hästi»). See aga on muutnud ühiskonna ebaõiglasemaks. Vead ja väärustumised tänapäeval on seotud just kõlblusprobleemi varjajamisega.

TPI naised püüavad selles küllalt kalgis tehnikamaailmas ka TPI meestest kasvatada meesinimesi. Nad on seda sunnitud tegema, kuna neid on hulga vähem ning meie instituudis annab end eriti tunda kultuuri maskuliinsus. Sest on ju kaks kultuuri, mees- ja naiskultuuri ning need on (ja vist peavadki olema) vastutolu. Meeskultuur, s.o. tehnikakultuur sisaldab endas ka selliseid asju, kuhu naisi ülese ligi ei lasta (töökohti, eluualasid).

Aga TPI on selge näide ka selle kohta, et meie daamid suudavad meheliku kultuuri kindlusi mitte ainult piirata, vaid on saamas nende ehitajaks.

Tegelikult on TPI naiste õitl raske koorem. Neil on vaja endas võimalikult hästi lahendada see kahe kultuuri vastuolu. Luua kõigepealt endale selline naisepilt, milline olla. Ning meesinimese kasvatamine ei vabasta neid inimese kasvatamisest üldse, kodust ja perekonnast. Naistepäevaks tulebki neile soovida jaksu, sarmi, veetlust ja headusjõudu, mis suudaks üle olla meie aja karedast tegelikusest.

Meeskolleg graafika kateedrist:

* AINULT ÜKS AJUKURD...

TPI on niivõrd paadunud meestekool, et see on väga hea, kui siin on ka naisi. Neid on tore vaadata. Kõik püüavad kenad välja näha ja enamikul see ka õnnestub.

Olgu nad meil siin silmailuks, aga tehnikateadustega ei peaks naised tegelema. Keegi autoriteet on kunagi öelnud, et naistel on üks ajukurd, ja see on ka sirge. Muidugi ei saa teda sõnalt uskuda — nii mõnelgi naisel tuleb tehnikateadustega tegelemine paremini välja kui paljudel meestel. Aga ikkagi! Tehnikavõimeid võib naine rakendada, mõningaid muid peab. Ma ei ütle midagi selle vastu, et naised õpivad majandus- ja keemiateaduskonnas. Aga see on juba halb, kui ka ehitusteaduskonnas on üle poole naistudengeid.

